AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 64

MUMIA MISTERIOASĂ

Traducere de LIA HARSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
NĂLUCA DE LA MIEZUL NOPŢII.

— NU, JEAN, asta nu i-o voi povesti căpitanului în nici un caz. Ştii doar bine că întotdeauna ne-a luat în râs pe noi doi pentru superstiţiile noastre. Nu, nu, te pomeneşti că-mi taie porţia zilnică de rom pentru ceai dacă scap vreo vorbă.

Căpitanul Farrow – care tocmai trecea de-a lungul gangului din mijlocul submarinului, ducându-se să-l viziteze pe Bertram în cabina sa – râmase în loc când auzi discuţia aceasta, care venea din magazia în care se aflau granatele şi gloanţele, precum şi câteva torpile. Recunoscu îndată glasul timonierului Gerard Plundow şi al lui Jean Brike

şi cuvintele pe care le auzi îi stârniră curiozitatea.

— Gerard – auzi el acum vocea bătrânului tunar – eu nu găsesc nimic de râs în povestea asta. Şi nici nu poate fi vorba de superstiţie, căci ştii tu că mumii dintr-astea vechi au întotdeauna tainele lor. Ia gândeşte-te niţeluş la săpăturile vestite ale lordului Carnavon, care a scos la iveală mumia lui Tutankhamon. El şi însoţitorii săi şi-au găsit moartea din pricina unui blestem vechi de sute de ani. Mumia pe care doctorul Bertram al nostru a scos-o din muntele acela misterios va fi având şi ea tainele ei. Trebuie să mărturisesc ca nu prea mă simţeam bine când a fost adusa la bord. Eu unul n-aş putea dormi nicio noapte ştiind că în cămăruţa de alături se află un om uscat dintr-aia.

— Jean, exclamă celălalt, agitat – n-ai observat că de ieri doctorul arată foarte rău, că are o privire ciudata, ca şi cum ar vedea lucruri necunoscute nouă? Nu m-ar mira de fel dacă şi dânsul ar fi văzut mumia rătăcind prin încăperile submarinului nostru.

Căpitanul trebui sa se stăpânească pentru a nu izbucni în râs. Curios peste măsură, ascultă mai departe şi cu mare bucurie îl auzi pe Jean Brike urmând:

— Gerard, sa ştii ca mumia vrea să se înapoieze la locul ei. Eu unul cred că nu e cu neputinţă ca uneori să mai gândească şi să simtă la fel ca noi ceilalţi, cei vii, vreau adică să spun ca s-ar putea ca sufletul să se întoarcă iar în trup, pentru că trupul nu s-a prefăcut încă în pulbere. Dar ia mai povesteşte odată cum s-au petrecut lucrurile, căci n-am priceput bine ce spuneai adineaori, fiindcă mă uluiseşi rău de tot.

— Aveam rondul de la ora unsprezece – începu timonierul – şi tocmai treceam prin cabina de comandă, unde îi dădusem raportul dlui Brun, când mi se păru că cineva se uită la mine. Cunoşti şi tu simţimântul acela care te sileşte uneori să te uiţi îndărăt, crezând că cineva e în spatele tău. Şi aşa s-a făcut că m-am întors şi eu, insă n-am putut vedea nimic. Dar când am ieşit din cabina de comandă, pe gang, aproape să mi se oprească inima în loc de spaimă, căci am văzut lămurit cum mumia deschise uşa de la încăperile doctorului şi intră înăuntru. Mă ciupii de braţ să văd dacă nu visez. Dar era aievea. Nu mă puteam mişca să dau alarmat atât eram de înmărmurit şi mi-am venit în fire abia când mumia a închis uşa în urma ei.

— Hm… şi de ce n-ai raportat, mă rog ţie? întrebă tunarul.

— Jean, n-am cutezat, mărturisi Plundow. M-am temut că mă vor lua toţi în râs. Nu ţi-aş fi povestit nici ţie, dacă privirile tale speriate nu m-ar fi izbit. Dar te rog şi nu scoţi o vorbă – eu nu voi pomeni nimănui despre asta până nu va mai vedea şi altul rătăcind mumia, de care doctorul susţine că a fost cândva un rege.

— N-ai grijă, nu voi sufla un cuvânt, răspunse timarul. Dar eu te

cred, Gerard, căci am văzut până acum lucruri atât de ciudate încât nici un om nu le-ar lua drept adevăruri.

Farrow zâmbi pe sub mustaţă. Pomi mai departe şi peste câteva clipe deschise uşa cabinei infirmerie. Doctorul nu era acolo, dar Farrow ştia că nu poate fi decât în cabinetul de raritäţi, unde strânsese tot solul de obiecte şi trofee.

Bătând în uşa acestei încăperi, nu primi nici un răspuns. Intră atunci dreptul şi-l văzu pe doctor stând la măsuţa îngustă din odaie. În faţa lui se afla un bloc de scris, dar mână în care ţinea condeiul sta nemişcată pe tăblia oţel a mesei. Capul era aplecat într-o parte, în direcţia unde, lângă un raft de fier, se afla mumia regală.

— Doctore, ce ti s-a întâmplat? strigă căpitanul.

Bertram se trezi ca dintr-un vis, îşi trecu mâna peste frunte şi-şi întoarse încet fata spre Farrow.

— Ah, domnul căpitan, zise el ca în vis... Eu... eu... tocmai mă gândeam cu încordare, cum de a ajuns aici în Oceanul Pacific mumia aceasta care este, fără îndoială, de origină sud-americană.

— Taina asta nu cred s-o poţi dezlega, răspunse Farrow.

Apoi urmă, zâmbind:

— Eu unul aş închide undeva mumia, dragă doctore, căci tocmai am auzit din gura lui Plundow că are obiceiul să colinde noaptea prin submarin.

Se aştepta ca doctorul să izbucnească în râs, dar spre uimirea lui, Bertram rămase serios şi răspunse:

— Da, da, numai dacă ar folosi la ceva...

— Dar bine, doctore, ce nu? strigă căpitanul. Nu cumva vrei să spui că şi d-ta crezi în prostiile astea?

Cu glas ciudat de rece, Bertram urmă:

— Până acum n-aş fi crezut nici eu în asta, dar am devenit de altă părere.

— Vorbeşti serios, doctore? întrebă Farrow, îngrijorat Nu cumva ultima aventură te-a cam slăbit? Nu arăţi bine de loc, poate că te-ai îmbolnăvit de friguri.

— M-am gândit şi eu la asta, căpitane, dar pulsul meu e foarte normal şi nu observ nici un semn de friguri. Nu pot râde însă de spusele lui Plundow, căci eu însumi am văzut mumia rătăcind pe aici noaptea trecută.

Căpitanul se aşeză scăunel alături de doctor şi privind cu îngrijorare sincera pe vechiul său camarad, întrebă:

— Doctore, te mai întreb odată: vorbeşti serios? Nu eşti de părere că ai visat?

— Nu, dragă căpitane – răspunse medicul, zâmbind.

— Crede-mă ca sunt complet normal. Mi-am spus şi eu la început că poate să fi visat, dar m-am încredinţat apoi că nu e aşa. Eram treaz când mumia regală a trecut prin cabina mea şi s-a înapoiat după vreo jumătate de oră.

— Ia povesteşte-mi mai amănunţit ce s-a întâmplat, îl rugă Farrow, după câteva clipe de tăcere.

— Hai să auzim!

— M-am trezit cu puţin înainte de ora douăsprezece – începu doctorul – şi prima privire căzu pe cadranul luminos al ceasornicului meu. Tocmai vroiam să mă întorc pe partea cealaltă, când văzui o ciudată rază de lumină. Uşa a doua a acestei încăperi, care duce în dormitorul meu, stătea deschisă, deşi eu o închid în fiecare seară. Aşa făcusem şi seara trecută. Crezui că visez şi mă ciupii de braţ, căci în uşă apăru mumie, străbătu încet încăperea şi dispăru în cabina-infirmerie. Vrui să strig, să sar în sus; dar nu putui scoate nici un sunet, nu putui mişca nici un membru. Peste o jumătate de ceas apariţia se înapoia, intră în cabinetul de rarităţi şi închise uşa în urma ei. Abia atunci mă trezii din înmărmurire, sării repede în picioare, alergai – deşi cu groaza în suflet – în cabinet şi văzui mumia stând liniştită lângă raft, unde se mai află şi acum. Nu ştiu cât timp m-am holbat la ea, dar când mă înapoiai în sfârşit în patul meu văzui cu mirare că era ceasul unu. Adormi îndată şi când mi trezii dimineaţa crezui că am visat urât petele vinete de pe braţul meu stâng mă încredinţară însă ca am fost totuşi treaz.

Farrow căzu pe gânduri, în care timp nu-şi luă ochii de la mumia misterioasă. Cu multă măiestrie, vechii preparatori au aşezat în figura uscată, ochi din tablă vopsită în culori luminoase - cum lămuri doctorul – şi care păreau vii. Aceşti ochi făceau o impresie sinistră şi te străpungeau parca. Farrow simţi un fior trecându-i prin trup, îşi întoarse repede privirea de la aceşti ochi şi zise cu o nepăsare prefăcută:

— Dragă doctore, n-ar fi fost oare cu putinţă ca să te fi ciupit la mână în vis? Asta mi se pare mai probabil decât ca uscătura asta să se fi plimbat pe aici.

— Fireşte, fireşte – încuviinţă Bertram – şi eu mi-am zis aşa. Dar cu toate astea sunt încredinţat că eram treaz când mumia umbla prin cabină. Spuneai doar şi d-ta, dragă căpitane, că a văzut şi Plundow mumia.

— Aşa cel puţin povestea prietenului său de idei Jean Brike. Dar acum îţi spun că poate să fi auzit ceva, de la tine. Ai vorbit cuiva de întâmplarea asta?

— Am cam vorbit – încuviinţă doctorul – i-am povestit lui George, căci se interesează şi el mult de mumie. El mi-a făgăduit însă să nu

sufle un cuvânt.

— Atunci să ştii că Plundow a auzit povestirea d-tale şi când s-a culcat azi dimineaţă după ce şi-a terminat slujba, a avut acelaşi vis. Cu imaginaţia lui e lesne cu putinţă. Cred că asta e cea mai bună explicaţie cu privire la presupusa plimbare a mumiei.

Chipul doctorului se lumină la vorbele acestea ale căpitanului. Cu glas schimbat el zise:

— Poate să ai dreptate – să ştii că aşa s-or fi întâmplat lucrurile. Şi îţi voi urma sfatul şi voi lega diseară mumia.

Farrow râse vesel, dar deodată se întunecă la faţă şi întrebă:

— Când i-ai povestit lui George istoria asta ciudată, doctore? Plundow mai era treaz sau se dusese la culcare?

— Era parcă treaz, l-am văzut puţin mai târziu pe gangul principal, când am ieşit împreună cu George din infirmerie. Tocmai se ducea spre dormitorul echipajului.

— Ei, da, acum ştiu cu siguranţă ce e, zise Farrow, mulţumit – nu mă mai poţi încredinţa că d-ta şi Plundow eraţi treji, când aţi visat ce vi s-a părut că vedeţi.

Zâmbind, căpitanul ieşi din cabinetul doctorul şi se duse în magazia cu muniţii. Găsi acolo pe Plundow şi Brike, care aranjau granatele şi celelalte moniţiuni.

— Ascultaţi, dragii mei, începu Farrow cu glas blând – m-a auzit întâmplător adineauri ce vorbeaţi amândoi despre mumie. Vin de la doctor, care mi-a povestit că a avut un vis ciudat şi anume: cică ar fi văzut mumia umblând prin cabina lui.

— Dumnezeule sfânt! exclamă Plundow, speriat – a văzut-o aşadar şi domnul doctor. Sfânta Fecioară! Şi eu mă mângâiam în fainâ cu gândul că mă voi fi înşelat. Ore va sa zică e adevărat.

— Nu, nu e adevărat – răspunse Farrow cu asprime.

— Cum se poate să crezi o prostie ca asta, dragă Plundow. Azi dimineaţă doctorul i-a povestit domnului George visul său; d-ta, Gerard, ai auzit cele ce vorbeau, apoi ai visat şi acum o iei drept realitate. Te-aş ruga mult, dragul meu, să ţii povestea asta pentru tine. Şi d-ta, Brike, sa fii bun să nu pomeneşti de visul ăsta pe care ţi l-a povestit Plundow.

— Am înţeles, domnule căpitan! răspunseră cei doi camarazi.

Farrow părăsi magazia, încredinţat în sinea sa că Plundow nu va da crezare vorbelor lui.

Când ajunse în cabina sa îl găsi acolo pe George.

— Tată – îl întâmpină tânărul – ai auzit povestea doctorului? Ce zici de ea?

— Că Bertram a visat şi atâta tot, răspunse căpitanul, calm.

— L-am convins eu că aşa e. şi ciupitura aia de la braţ şi-a făcut-o în

vis. Plundow o fi auzit convorbirea voastră, când s-a dus să se culce şi după ce a avut acelaşi vis, n-a avut altă treabă decât să-l povestească lui Jean Brike. Eu i-am oprit cu asprime sa nu povestească şi altora şi te-aş ruga şi pe tine să-ţi ti gura. Altminteri te pomeneşti că visează şi ceilalţi camarazi mumia şi o văd dând târcoale prin submarin.

— Fireşte că voi tăcea – răspunse George imediat – dar crezi tu într-adevăr, tată, că doctorul a visat numai? A spus-o doar atât de amănunţit şi serios…

— Dar bine, George, zise căpitanul cu imputare, eşti tu de părere că mumia a luat-o razna? Cum îţi poţi închipui aşa ceva?

— Nu ştiu nici eu, tată. Dar se poate ea un om, vreun băştinaş mai mărunţel, să fie ascuns înăuntrul mumiei. Bătrânul vrăjitor al sălbatecilor şi-o fi păstrat prin asta marea lui înrâurire. Acum probabil că piticul cu mască de mumie a pornit prin submarin să-şi caute de mâncare. De ce n-ar fi cu putinţă?

— E drept că noi am văzut multe lucruri care păreau imposibile oricărui om normal, zise Farrow, îngândurat – aşa dar şi această explicaţie ar putea fi întemeiată. Ia să mergem amândoi la doctor şi să cercetăm bine mumia, împreună cu el.

Când tatăl şi fiul intrară în cabinetul de raritäţi al lui Bertram, nu-şi putură opri râsul, căci savantul medic era ocupat tocmai să lege cu funii groase mumia. Farrow îi împărtăşi părerea lui George, ceea ce-l făcu pe doctor să rămână o clipă cu gura căscată, apoi însă dădu din cap şi zise:

— Să ştii că băiatul a avut o idee bună, ia să cercetăm mumia cu toată atenţiunea. Eu mi-am propus de fapt, să fac treaba asta abia când vom ajunge pe „Insula odihnei” - dar mai bine acum.

Desfăcu din nou funiile, apoi ajutat de George, duse mumia grea în cabina-infirmerie şi o aşeza pe masa de operaţie.

Cu multă băgare de seamă îndepărtară îmbrăcămintea multicoloră de pe trupul uscat, dar tovarăşii văzură îndată ca aveau de-a face într-adevăr cu un corp omenesc, pe care arta preoţilor vechi izbutise să-l prepare în aşa fel încât să-şi păstreze formele. Carnea, care acoperea oasele cu a fâşie subţire, făcea impresia de piele de ghete.

— E exclus ca trupul acesta să fie găunos – zise doctorul – aşa că nu se poate ascunde un pitic într-unsul. Ia să-i examinăm şi spatele.

Mumia fu întoarsă, apoi doctorul dădu de o parte vestmintele largi. În clipa următoare, scoase o exclamaţie de mirare şi se aplecă deasupra spatelui gol.

II.
MISTERUL SPOREŞTE.

— CE S-A ÎNTÂMPLAT? întrebă Farrow, surprins.

— Un pergament vechi, îngălbenit, e legat aici cu o curea de piele. A căpătat aproape aceeaşi culoare ca însăşi mumia. E foarte interesant şi poate că vom afla pe calea asta explicaţia cum au ajuns aici mumiile.

Doctorul tăia cu un cuţit fâşia de piele şi scoase documentul. Cu o grabă lesne de-nţeles, puse iar în ordine veştmintele bogate, apoi duse împreună cu George mumia în cabinetul de raritäţi.

— George, leag-o d-ta – zise Bertram – în vremea asta eu voi încerca să citesc documentul.

Doctorul se aşează imediat la masa de lucru, aprinse lampa şi puse pergamentul înaintea sa. Îi privi întâi cu băgare de seama, fără să-l despătureze, apoi se adresă lui Farrow, care se apropiase de el:

— Domnule căpitan, asta pare să fie un soi de piele cum rar se vede şi anume piele omenească, preparată cu artă. Cred că conţine o comunicare foarte importantă.

Cu mare grijă despături documentul, dar clătină capul cu părere de rău când privi literele zugrăvite în roşu pe piele.

Pare să fie latineşte – zise el – dar o combinaţie care ma face să bănuiesc că e vorba de scriere secretă. Poate dura mult până s-o descifrez. Păcat, altminteri aş fi ştiut îndată ce taină poartă cu el mortul acesta. Presupun că documentul a fost legat pe trupul său odată cu îmbălsămarea, aşa c-o fi şi el vechi de câteva sute de ani.

— O scriere secretă! exclamă George care, terminându-şi treaba, venise şi el în cabinetul doctorului – o, ăsta e foarte interesant. Ia s-o văd şi eu, poate izbutesc s-o descifrez.

— Ei, atunci puneţi-vă voi pe treabă – zise Farrow – eu mă duc mai bine în turn. Azi e vreme frumoasă şi ar fi păcat să-mi pierd timpul pe aici.

Zâmbind, observă graba cu care tânărul se aşeza lângă doctor, apoi părăsi cabinetul, după ce mai aruncă o privire mumiei. Tresări uşor, căci i se păru că ochii misterioşi avură o lucire ironică.

Ajuns în turn, căută să-şi facă curaj şi privi câtva timp în largul mării. Întinsul albastru era calm şi soarele îl făcea să sclipească feeric. Era o zi cu adevărat minunată.

Răsuflând uşurat, căpitanul întoarse capul şi-l privi pe Petre Uriaşul, care era la cârmă. Tresari, căci zări o trăsătură ciudată pe chipul credinciosului servitor.

— Petre, ce e cu tine? întrebă el posomorit.

Primul său gând fu că Plundow istorisise totuşi mai departe povestea

visului său.

Dar Uriaşul se făcu roşu ca focul şi răspunse încurcat:

— Nu ştiu ce să cred, domnule căpitan, am un simţimânt neplăcut pe care nu mi-l pot lămuri, îmi spune inima că ne aşteaptă o primejdie, n-aş putea spune însă de unde ar putea veni.

— Probabil că din cauza timpului care e atât de frumos încât e cu totul neobişnuit pentru noi, zise Farrow, serios.

— Ce vezi tu colo? urmă el, văzând că Uriaşul întorsese capul, privind spre Răsărit.

Petre îşi frecă ochii, râse încurcat şi răspunse:

— Mi se părea că am văzut colo în zare o pată mare galbenă. De un galben luminos, cam ia fel ca veştmântul pe care-l poartă mumia domnului doctor.

— Mumia? exclamă Farrow, iritat. Cum de ţi-a venit în gând una ca asta?

— De, nici eu nu ştiu, răspunse Uriaşul.

Se uită la căpitan, apoi îşi întoarse privirea spre Apus şi rămase cu ochii holbaţi. Farrow se-ntoarse fulgerător şi se sperie.

La Apus, orizontul avea o înfăţişare sinistra. Cerul era acoperit de un galben ciudat, ca de pucioasă, un galben care-l făcu şi pe căpitan să se gândească îndată la culoarea veştmântul mumiei. El ştia însă şi ce însemna galbenul acesta: în curând se va stârni dinspre Apus un ciclon puternic.

— Hm… proastă afacere, Petre – zise el, calm însă.

— Va trebui să ne afundăm la zece metri, sau poate chiar mai mult, ca să nu-i simţim prea tare suduiturile. S-ar putea chiar să ne abată din drum şi să ne alunge puţin spre Răsărit.

— Da, într-acolo unde am văzut tocmai pata galbenă – pata care mi-a adus aminte îndată de mumia aia blestemata.

— Petre, de spui „blestemată”? întrebi căpitanul, căutând să-şi păstreze calmul. Mumia are o valoare neasemuită, noi am cercetat-o tocmai cu amănunţime şi am văzut că e ceva foarte interesant.

— O fi, dar vezi dumneata, e grozav să ai pe bord un om uscat. Cine ştie dac-o ieşi bine povestea asta.

— Măi Petre, ce e cu tine? făcu Farrow, necăjit.

— Ţi-e frică de un om mort? Zău nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva din partea ta.

Uriaşul se făcu roşu ca racul, apoi zise:

— Domnule căpitan, eu nu mă tem de oameni, fie ei morţi ori vii. Dar nu-mi dă pace gândul că omul acesta – chiar dacă e mort de sute de ani – nu şi-a găsit liniştea în mormântul lui. Nu-s eu atât de superstiţios cum mă credeţi, însă cred că mortul ăla ne va aduce nenorocire, atâta

timp cat se află pe vasul nostru.

— Ştii că ai haz! Atunci câte nenorociri trebuie să lovească toate muzeele din lume, unde zac cu zecile asemenea mumii! Petre, Petre, te-oi fi molipsit de la Jean Brike. Dar lăsă că o sa te ruşinezi tu singur când vei vedea că biata mumie nu ne va aduce nici o nenorocire. Sau nu cumva vrei să susţii că ea a adus ciclonul acela care vine dintr-acolo?

— Cu toate astea e ciudat că vine dinspre Apus şi vrea să ne zvârle în spre punctul unde s-a zărit pata galbenă. Mai bine ar fi; să ne afundăm repede, domnule căpitan.

— Bine, cară-te jos Petre, ne vom cufunda.

În vreme ce pompele sugeau apă în tancurile de balast, căpitanul rămase, cu privirea aţintite spre apus, clătină apoi capul cu necaz, coborî scăriţa de fier şi închise capacul turnului în urma lui.

— Vine un ciclon, spuse el lui Rindow, care se afla în cabina de comandă şi-l privea întrebător.

— Socot că-l vom simţi chiar dacă ne vom afunda cât mai adânc. Să ne lăsăm până la cincisprezece metri şi să aşteptăm acolo.

Batometrul arăta opt metri, când vasul fu zguduit de la un capăt la altul. Era o izbitură uşoară şi ei îşi dădură îndată seamă de ce e vorba.

— Un banc de nisip – zise Farrow, scurt – asta n-aş fi crezut. Marea arăta pretutindeni deopotrivă de limpede. Îndărăt cu toată puterea! dădu comanda în porta-voce.

Electromotoarele funcţionau din plin, dar „Dox”-ul nu se clinti.

— De sigur, pământ moale în care ne-am împotmolit... – murmură căpitanul, furios.

— Asta ne mai lipseai La adâncimea asta mică ciclonul ne va da mult de lucru.

Dădu comanda sa se pornească elicea câtva timp înainte, apoi iar înapoi, dar nici prin manevra asta nu izbutiră se-ndrepte vasul în stare de plutire.

— Totul e în zadar, zise Farrow în cele din urmă, înălţând din umeri. Trebuie să aşteptăm până ce furtuna va fi răscolit marea. Atunci apele răzvrătite ne vor smulge, desigur, din mâl. E drept că şi atunci vom mai avea de furcă până s-ajungem la o adâncime potrivită.

— Cine ştie ce ne mai aşteaptă – zise Rindow, îngândurat.

— A, uite că s-a şi pornit.

O smucitură uşoară zgudui vasul. Cea dintâi manifestare a ciclonului apropiat trebuie să fi stârnit valuri înalte de câţiva metri pe mare, ca să se simtă până la adâncimea aceasta.

Se scurseră câteva minute, apoi se produse un şir de suduituri destul de tari. Când elicea începu sa se învârtească cu putere îndărăt, se

produse o smucitură, vasul se desprinse din încleştarea bancului de nămol şi toţi camarazii răsuflară uşuraţi. Petre, Plundow şi Brike stăteau şi ei în cabina de comandă; pe chipurile lor era zugrăvită o vădită îngrijorare, care l-ar fi făcut pe căpitan să înjure dacă ar fi observat-o.

Pompele funcţionară din nou, submarinul se afunde încet până la nouă metri, mergând tot înapoi. Urmă iar o zguduitură... „Dox”-ul se aşezase taman între două bancuri de nămol sau humă şi se găsea, probabil, între ele, ca într-o albie.

Elicea se-nvârtea cu furie înainte, vasul se desprinse, dar în clipa următoare deveni o jucărie a furtunii dezlănţuite.

— Rindow, ce părere ai d-ta? întrebă căpitanul.

— Să ne-ndreptăm spre Apus? Poate că astfel izbutim să ieşim din câmpul de acţiune al ciclonului.

Primul ofiţer stătu niţel să chibzuiască, dar înainte de a putea răspunde se auzi glasul liniştit al lui Petre Uriaşul:

— Trebuie să mergem spre Răsărit, domnule căpitan. Vom ajunge şi acolo.

— El, drace, iar ţi s-a năzărit vreo superstiţie sau o presimţire! izbucni Farrow.

— Pata aia galbenă nu-ţi mai dă pace, după cum văd. Eu spre Apus vreau să mă duc, înţelegi?

În aceeaşi clipă se stinse lumina în submarin, electromotoarele se opriră din mers şi apele răvăşite răsuciră vasul, ca să-l târască spre Apus.

— Am bănuit eu... mormăi Petre liniştit – dar nu ni se va întâmpla nimic până vom ajunge acolo.

Imediat se aprinseră câteva lămpi de buzunar. Farrow cercetă batometrul, care arătă nouă metri adâncime, apoi telefona necăjit în sala maşinilor, cerând să i se răspundă ce se întâmplase. Hagen zise că se produsese un scurtcircuit brusc şi se va grăbi să repare defectul.

— Hm... atunci nu putem deocamdată decât să rămânem în apă, zise Farrow.

— E drept că suntem târâţi spre Răsărit, dar nădăjduiesc că nu ne vom izbi de vreun alt banc, căci ar putea deveni neplăcut pentru noi. Dumnezeule, ăsta trebuie să fie ciclon, nu glumă, dacă-l simţim atât de tare le adâncimea unde ne aflăm.

Submarinul era aruncat, într-adevăr, încoace şi-ncolo, se apleca când pe-o parte, când pe alta. Camarazii trebuiră să se încleşteze de drugi cu toată puterea, ca să nu fie aruncaţi ca nişte mingi.

O tăcere apăsătoare domnea în cabina de comandă. Deodată se auzi glasul limpede al lui George:

— Ah, păcat, s-a produs un scurt circuit? Eu cu doctorul am izbutit să

traducem cu preciziune aproape primul rând al documentului. Tată, un călugăr a fost acela care l-a scris. El spune într-unsul că diferiţi oameni de seamă al regatului au fost trimişi în Apus, pentru că regele îi învinovăţise că ar fi pus la cale comploturi. Chiar şi fratele regelui ar fi fost îndepărtat şi lui vroia călugărul să-i predea documentul. Doctorul e de părere că în Răsărit ar mai fi o insulă pe care ar fi debarcat de asemeni Aztecii alungaţi, căci trebuie să îi fost mult mai mulţi decât am găsit noi în muntele acela.

Căpitanul tresări fără voie. Se părea într-adevăr c-ar fi o legătură între punctul galben pe care-l văzuse Petre, ciclonul furios care ţâra vasul spre Răsărit şi scurtcircuitul brusc care-l împiedeca să se îndrepte spre Apus, împotriva uraganului năprasnic.

Telefonul interior începu să zbârnâie şi Hagen vesti:

— Am găsit defectul, domnule căpitan. Două cabluri principale s-au ars. Lucrăm de zor, dar mai poate dura o jumătate de ceas până să isprăvim. Electromotoarele au fost prea mult puse la încercare prin funcţionarea elicei în bancurile de nămol.

Minutele păreau ceasuri. În cabina de comandă tăceau cu toţii. Deodată simţiră că vasul se smuceşte, fiind târât spre nord-est, dar numai un drum scurt, apoi fu din nou dus spre Răsărit.

— A fost vreo piedecă înaintea noastră – zise Farrow, calm. Am avut mare noroc. Ei, dar ce s-a întâmplat iar?

III.
INSULA MORŢII.

ÎNTREBAREA CĂPITANULUI era îndreptăţită, căci vasul fu răsucit în unghi drept spre Sud, apoi iar spre Răsărit. Şi deodată apele răscolite păreau să se fi liniştit, căci mişcările neregulate ale trupului de otel încetară şi „Dox”-ul nu mai era târât înainte atât de furtunos.

— Să se fi potolit atât de brusc ciclonul? întrebă Rindow.

— De cele mai multe ori aşa se întâmplă lucrurile, dar atunci marea ar trebui să mai rămână agitată câtva timp. Zău nu pricep această liniştire bruscă şi ciudată.

— Probabil că am fost târâţi în jurul unei insule mari – zise Farrow – şi acum ne aflăm pe partea ei de răsărit, unde fireşte că marea e mai liniştită, deoarece insula opreşte întrucâtva furia ciclonului.

— Să ştiţi că aşa este – încuviinţă Rindow – păcat că nu funcţionează motoarele, căci atunci am putea să rămânem pe loc. Mă tem că vom fi târâţi încet mai departe, până vom nimeri iar în apele agitate.

— La asta mă aştept şi eu, răspunse căpitanul.

— De-ar termina odată Hagen reparaţia. Acum ne-am putea ridica

fără teamă la suprafaţă, fiindcă marea pare să fie liniştită. Am şti cel puţin unde ne aflăm.

Abia termină vorba căpitanul, că becurile electrice se şi aprinseră şi electromotoarele începură să zbârnâie.

— Reparaţia s-a făcut, raportă inginerul prin porta-voce.

— Elicea cu jumătate putere îndărăt, comandă căpitanul.

Apoi completă:

— Goliţi tancurile de balast!

Submarinul începu să se-nalţă încetişor. Farrow ridică de tot periscopul. În cele din urma ieşi din apă şi imediat căpitanul dădu comanda pentru întoarcerea vasului îndărătul lor, la Apus; numai la două sute de metri depărtare, descoperise o insulă mare, lunguiaţă. „Dox”-ul fusese smucit pe după capătul ei de nord; probabil că în adâncime se formase un curent, care îşi urma drumul sub înrâurirea uraganului de la suprafaţă şi târâse cu el submarinul.

Elicea trăgea mereu vasul înapoi, acum însă cu pupa înainte, făcând un ocol spre Sud. După ce se făcu virajul şi prora vasului arătă spre insulă, căpitanul lăsă elicea să se învârtească înainte. Submarinul se înălţa tot mai mult, turnul se ivi în cele din urmă dintre valuri, apoi puntea, iar la comanda căpitanului, Petre deschise capacul şi toţi respirară cu nesaţ aerul curat care pătrunse imediat înăuntru.

Rotoarele Diesel începură să funcţioneze şi vasul porni acum, cu viteza redusă la jumătate, spre insulă.

Farrow părăsi locul de comandă şi urcă în turn urmat de George, Rindow şi Petre. Un tablou neobişnuit li se înfăţişă.

La nordul şi la sudul insulei se rostogoleau munţi uriaşi de apă spre Răsărit, cari, la vreo cinci sute de metri de insulă, se uneau şi porneau înainte într-un front larg. Ciclonul însuşi părea să se fi desprins de insulă şi să-şi fi năpustit furia asupra celor două capete ale insulei. Ca şi cum ar fi fost voinţa soartei, submarinul ieşise la suprafaţă tocmai în zona care era ocrotită.

— Ei, Petre – zise Farrow în ironie către Uriaş – se pare că am ajuns într-adevăr la pata aceea galbenă despre care vorbeai tu. Sunt curios să văd cum se va sfârşi aventura noastră. Cred că nu o să susţii acum că vreo putere misterioasă a trimis ciclonul acesta şi ne-a adus apoi pe noi încoace.

— Nu ştiu, domnule căpitan – răspunse Petre, calm – dar ciudat e oricum. Ne datorăm salvarea cu adevărat unei minuni. Cred că orice alt vas s-ar fi sfărâmat de coasta de vest.

— Şi eu cred că o datorăm faptului că ne-am afundat la nouă metri adâncime. Te-aş ruga să nu mai spui şi altora prostia în care crezi cu atâta încăpăţânare.

Farrow vorbise ceva mai aspru decât îi era obiceiul, dar în sinea lui şi el se gândea la concursul ciudat de împrejurări, care contribuise la salvarea vasului.

Petre rămase liniştit, părând să bănuiască ce se petrecea în sufletul căpitanului său.

O dispoziţie cu totul ciudată domnea pe submarin din clipa când doctorul adusese pe bord mumia bătrânului Aztec.

Camarazii priveau cu încordare spre insulă, iar George îşi îndreptă toată atenţiunea către coasta împădurită a acesteia, care era lată de vreun kilometru.

Nu se zări însă nimic suspect. O plajă albă de doi metri lăţime se întindea în faţa fâşiei de pădure şi această plajă era cu desăvârşire netedă. Submarinul se apropiase până la vreo treizeci de metri de coastă şi Farrow îl lăsă să meargă cu viteza cea mai redusă, până ce se lipi de plajă.

Petre şi George săriră îndată pe uscat şi cu ajutorul a două funii – fixate de pupă şi de proră – priponiră vasul de nişte palmieri tineri dar trainici.

Pe punte se adunaseră în vremea asta toţi marinarii care erau de serviciu. Când George şi Petre se înapoiară la submarin, Farrow zise:

— Sunt de părere să rămânem aici câteva ceasuri până ce marea se va fi liniştit întrucâtva, apoi ne vom putea urma drumul. După cât s-arată insula, e complet nelocuită şi n-avem nici un motiv să debarcăm pe ea, astfel că această odihnă silită va decurge, probabil, fără nicio aventură pentru noi.

George şovăi însă să se urce îndărăt pe puntea vasului şi rugă pe căpitan:

— Tată, nu s-ar putea să fac o mică plimbare pe aici? Poate că găsesc ceva fructe bune de mâncat. Se pare că sunt fluturi rari, din care aş vrea s-aduc câteva exemplare iubitului nostru doctor.

— N-am nimic împotrivă, George – zise căpitanul – numai că va trebui să-l iei şi pe Petre cu tine şi să nu te îndepărtezi prea mult de submarin. Îmi făgăduieşti?

— Fireşte, tată, se grăbi să răspundă tânărul.

— Voi lua repede ce-mi trebuie pentru prins fluturi. Ce o să se mai bucure doctorul!

După cinci minute, George se înapoia cu cele trebuincioase pentru prins fluturi. Se adresă râzând tatălui său:

— Doctorul nu vrea să se deranjeze; pentru moment nu simte nici un interes pentru soiuri nouă de insecte. Se pare că a ajuns la un punct însemnat în cercetarea documentului acela vechi. Haide Petre, vom cerceta mai întâi marginea desişului, apoi vom pătrunde mai în adânc,

dacă vom da de vreo spărtură pe undeva.

Porni înaintea Uriaşului, spre desiş şi avu norocul să prindă un fluture minunat cum nu văzuse încă până atunci. În vreme ce aşeză fluturele într-o cutie, Petre pornise mai departe dea lungul brâului de pădure. Deodată scoase o exclamaţie, de mirare.

George fu îndată lângă ei şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat, Petre?

— Mi s-a părut că am auzit un foşnet slab în desiş şi imediat după asta am văzut un trup omenesc negricios alunecând ca o umbră, răspunse Uriaşul în şoaptă.

— Lucru curat nu prea pare să fie pe aici. Domnule George, să ne înapoiem mai bine la submarin şi să spunem şi celorlalţi. Să nu ne pomenim cu sălbaticii în spinare.

— Ai dreptate, dar n-ar fi mai nimerit să iscodim mai întâii în desiş dacă nu cumva te-ai înşelat? Dac-a fost un om, atunci desigur că trebuie să fi lăsat urme.

— Fără îndoială – încuviinţă Uriaşul – numai că nu ştiu dacă facem bine pătrunzând singuri în desiş. S-ar putea să fie ascunşi acolo mai mulţi băştinaşi, care ne vor ataca la repezeală. Mai nimerit ar fi să ne întoarcem şi să luăm câţiva camarazi cu noi.

— Dar dacă te-ai înşelat? zise George.

— Rămâi puţin în urma mea, mă furişez eu în desiş să cercetez locul. Dacă voi fi atacat într-adevăr de băştinaşi, n-ai decât să-i împuşte.

Fără să mai stea pe gânduri, tânărul depărta crengile şi se strecură prin deschizătură. De nevoie, Petre trebui să-l urmeze.

George se afla la vreo trei metri de dânsul. Îşi făcu loc cu dibăcie printre tufe, rămase apoi în loc şi strigă încetişor înapoi, peste umăr:

— Petre, ai dreptate, aici e întipărită o urma de picior gol. Ce zici, să înaintăm? Omul pare să fi fost singur. Poate că descoperim satul şi putem da apoi un raport amănunţit tatei.

Uriaşul cerceta atent urma, apoi răspunse:

— Da, a fost singur; o fi fost vreo iscoadă, care a venit încoace din întâmplare. Să vezi că o să scoale acum tot satul în picioare, dar poate izbutim până atunci să vedem ceva de folos pentru noi. Prea repede nu vor cădea de acord băştinaşii, când va fi vorba să dea un atac asupra vasului.

Urmele omului erau deştul de lămurite. Părea să nu-şi fi dat nicio osteneală să-şi şteargă urmele, sau să se ferească să le lase. Se părea ca se strecurase în mare grabă printre tufe, fără să ia seamă că frângea ramuri sau rupea frunze. Cei doi camarazi merseră după urme cât putură mai repede şi în cele din urmă ajunseră într-o pădure de palmieri, unde umbletul era mai uşor. Dar şi aici putură urmări lesne

urmele băştinaşului, căci călcase în picioare buruienele ce creşteau în umbra palmierilor.

— Petre – şopti George – se vede treaba că ivirea noastră l-a înspăimântat rău pe băştinaş. Nu s-o fi ascunzând oare ceva cu totul deosebit aici? Nu ştiu ce să zic, dar am presimţirea că iscoada asta a bănuit aproape venirea noastră pe insulă.

— Domnule George şi eu m-am gândit la aşa ceva – răspunse Petre.

— N-am vrut să-ţi spun însă, de teamă să nu mă iei în râs. Chiar pe noi nu ne-or fi aşteptat băştinaşii, dar probabil că aveau aici mereu o iscoadă pe coasta de răsărit, cârc aştepta sosirea vreunor Albi.

Cei doi camarazi mai merseră cinci minute prin pădure, apoi se opriră în acelaşi timp, ca înţepeniţi. În faţa lor se făcea un luminiş mare, ale cărui margini cădeau în pantă spre punctul central. Acest punct central era însă un lac uriaş, cu o suprafaţă de vreo jumătate kilometru.

Pe marginea de nord a suprafeţei întinse, care făcea impresia unul crater, se aflau multe colibe de crengi; acestea păreau destul de trainice şi de încăpătoare. O mare însufleţire domnea printre colibe.

Un punct mic, negricios, alerga nebuneşte spre colibe. Era iscoada care vestea sosirea străinilor. Puncte asemănătoare dădură buzna din colibe în întâmpinarea lui şi totul părea un muşuroi de furnici în plină activitate.

— Asta e interesant de tot! făcu George.

— Aici trebuie să se fi format de foarte multă vreme un crater, care s-a stins apoi şi ai cărui pereţi s-au acoperit cu plante pitice. Ia te uită cât de agitaţi sunt locuitorii satului. Ivirea noastră a avut o înrâurire ciudată. Pare să fie un trib puternic şi aş fi de părere să ne întoarcem mai bine şi să-i spunem tatei ce am văzut. Vasul nostru trebuie pus îndată în poziţie de apărare, căci nu se ştie ce se poate întâmpla:

— Socot că tribul are cel puţin două sute de războinici – zise Petre.

— Sunt înarmaţi cu suliţi şi măciuci, aşa că ne pot fi primejdioşi. Hai să ne întoarcem, domnule George şi să dăm de ştire căpitanului.

— Aşteaptă o clipă, trebuie să vedem mai întâi ce gânduri au. Poate că ne sunt prietenoşi. Ia te uită, pare să aibă loc o consfătuire importantă – uriaşul ăla sălbatic din mijloc o fi căpetenia. Păcat că n-am luat ocheanul. Oho, ăla o fi vrăjitorul… Ciudat, pretutindeni e la fel.

Ochii ageri ai celor doi camarazi zăriră o făptura înalta, fantastica – ce se ivise dintr-o colibă aşezată mai la o parte Mulţimea, se dădu în lături şi vrăjitorul păşi mândru înainte, se opri în faţa căpeteniei şi păru să ţie un discurs, la sfârşitul căruia băştinaşii izbucniră în exclamaţii care păreau să fie de aprobare. Se produse iar o mişcare furtunoasă, apoi se formă un nou drum în masa negricioasă de oameni, de data asta însă pe partea care ducea spre lacul din crater.

Căpetenia şi vrăjitorul păşiră alături spre lac, urmaţi de câţiva războinici care duceau între ei un porc care se zbătea grozav. La oarecare depărtare veneau ceilalţi locuitori ai satului.

— Ce-or fi având de gând cu bietul râmător?

— Ce-or fi având de gând cu bietul râmător? mormăi Petre.

— Te pomeneşti că se pregătesc de vreo jertfă!

Convoiul băştinaşilor se puse încetişor în mişcare spre lac Când căpetenia şi vrăjitorul ajunseră la mal, cel din urmă se apropia de râpa, care se afla la vreun metru şi jumătate deasupra apei şi începu să facă gesturi imploratoare cu braţele.

— Aha, or fi bănuind că se ascunde vreun demon în acul acesta – îşi dădu cu părerea George – de sigur că vor să jertfească porcul.

În vremea asta, băştinaşii formaseră un semicerc de-a lungul ţărmului. Vrăjitorul făcu acum o mişcare poruncitoare şi războinicii care duceau porcul aruncară animalul în apă.

Râmătorul încercă îndată să înoate îndărăt la ţărm, dar fu alungat cu pietre şi speriat de ţipetele asurzitoare ale locuitorilor. Se întoarse înspăimântat, încercând să străbată lacul înot spre celălalt ţărm.

— Ciudat! zise George.

— Poate vor să vadă pe care parte urcă porcul pe ţărm. O fi şi asta un fel de oracol pentru el. Asta îmi aminteşte de...

Îşi rupse vorba şi apucă braţul lui Petre. Înotând din toate puterile, porcul ajunsese în mijlocul lacului, când... se desprinse de pe fundul negru un trup uriaş, albicios, ţâşni în sus cu iuţeala fulgerului, doi, trei şerpi se avântară din apă încolăcindu-se în jurul porcului, care se zbătea sălbatic. Monstrul albicios se lăsă pe urmă iar în jos, trase jertfa cu sine în adânc, un nor negricios se răspândi – şi atât.

— Ia te uită! făcu George, speriat.

— Care va să zică astfel de locuitori are locul acesta. Atunci nu mă miră deloc că locuitorii cred că sălăşluieşte un demon într-unsul. Aha, oracolul lor pare să fi căzut favorabil pentru ei, au pornit să dănţuiască întocmai ca nebunii. Şi acum aduc ramuri verzi şi se rânduiesc într-un convoi lung. Hai repede. Petre, trebuie să ne înapoiem. Am impresia că vom fi primiţi prieteneşte de ei.

Băştinaşii păşeau într-adevăr într-un convoi lung spre desiş. Fiecare ducea în mână o ramură încărcată cu frunze, pe care o agita vesel. Semnul acesta pacific e răspândit în lumea întreagă, dar trebuie să fii totuşi cu băgare de seamă, căci sălbaticii sunt şireţi nevoie mare.

George şi Petre se înapoie în grabă la submarin. Când ajunseră la plajă, camarazii, înarmaţi până în dinţi, tocmai se pregăteau să părăsească puntea. Dispariţia celor doi tovarăşi stârnise mare îngrijorare şi cu atât mai mare era acum bucuria când îi văzură

întorcându-se teferi.

George povesti repede cele ce văzuse, adăugând că băştinaşii veneau acum. După cât se părea cu gânduri paşnice.

Căpitanul era însă prevăzător. Ordonă sa vie pe punte toţi marinarii liberi, fiecare înarmat cu puşcă şi granate de mână. Pe de alta parte, Jean Brike trebuia să-şi încarce tunul cu o granată de gaze.

Când pregătirile fură terminate, doctorul se ivi în turn foarte agitat.

— Domnule căpitan, George – strigă el – am izbutit să descifrez mai departe documentul acela vechi. E vorba acolo de o insulă a morţii, pe care sălăşluieşte un demon căruia trebuie să i se aducă jertfe omeneşti. Acolo cică s-ar găsi dezlegarea unei taine oarecare. Fratele regelui a cărui mumie o am eu, urma să caute insula asta. Să fie oare insula cu muntele înalt, unde am fost noi?

— Nu, domnule doctor – răspunse George – ne aflăm acum pe această insulă a morţii şi am şi fost chiar de faţă la o jertfire. E drept că jertfa a fost numai un biet porc. Demonul cu pricina e un polip uriaş, care trăieşte într-un lac de cratere în mijlocul insulei.

IV.
LUPTA CU „DEMONUL”.

— ADEVĂRAT? STRIGĂ BERTRAM, peste măsură de bucuros. Atunci suntem poate aproape de dezlegarea enigmei de care pomeneşte călugărul. Să mergem imediat la lacul acela. Sau să-ncerc mai întâii să descifrez documentul mai departe?

— Nu e timp pentru asta, se împotrivi – căci băştinaşii se şi află în drum spre noi, după cum îmi spunea George. Dar cum e cu putinţă ca acel călugăr, care trăia la şase mii de kilometri depărtare de aci, să fi ştiut de asta acum mai bine de trei sute de ani? Însuşi faptul acesta e o taină pe care nu cred s-o dezlegăm vreodată.

— Aşa e – încuviinţă doctorul – nici eu nu găsesc deocamdată explicaţia. E posibil, totuşi, să fi existat pe atunci comunicare regulată de vapoare între insulele acestea şi America de Sud. Firește că nu va fi acelaşi polip, dar lacul de crater trebuie să aibă legătură cu marea şi pentru astfel de monştri e o ascunzătoare cum nu se poate mai bună. Sunt foarte curios s-aud ce ne-or povesti băştinaşii.

Trecură vreo zece minute, apoi se produse mişcare în tufişuri şi în fruntea războinicilor şi celorlalţi locuitori, apărură căpetenia şi vrăjitorul, agitând ramurile înfrunzite.

Farrow ridică mâna poruncitor şi alaiul se opri îndată. Căpitanul făcu apoi un semn doctorului şi acesta întrebă în aceeaşi limbă de care se folosise pe insula cu muntele înalt şi pe care o înţelegeau în parte cei

mai mulţi Camarazi:

— Ce vreţi?

— Stăpâne – răspunse vrăjitorul şi făcu un pas înainte – noi v-am aşteptat. Nu numai noi, ci şi părinţii noştri părinţii părinţilor noştri. Ni se spunea că dinspre soare-răsare va veni un vas străin cu oameni albi într-unsul. Aceştia trebuie sa omoare demonul care stăpâneşte insula noastră, căruia trebuie să-i jertfim pe bolnavii şi bătrânii noştri. Stăpâne, voi sunteţi străinii aceia care trebuie să ne scape de blestem.

Doctorul se uită uluit la căpitan şi şopti:

— Interesantă poveste, n-am ce zice! Pare să fie vorba de o proorocire care dăinuieşte de veacuri şi nu şi-a pierdut nimic din tărie. Aşadar se aduc şi jertfe omeneşti demonului. Dar de ce l-or fi dat acum un porc? Eşti, de părere să ucidem monstrul?

— Fireşte – răspunse Farrow, cu hotărâre.

— Prin asta punem capăt cel puţin acestor jertfiri fioroase.

Doctorul se-ntoarse spre vrăjitor şi spuse cu demnitate:

— O, vrăjitorule, am venit să vă scăpăm de demonul acesta, dar după ce vom face asta nu va mai trebui să aduceţi nicio jertfă, chiar altui demon, care se va ivi poate mai târziu. Dar ia spune, de ce aţi jertfit adineauri un porc?

Vrăjitorul era cât p-aci să cadă pe spate, la fel şi căpetenia şi ceilalţi care auziseră întrebarea doctorului. Apoi bâlbâi:

— Străinule, de unde ştii tu că noi am jertfit un porc? Hotărârea a pornit de la mine, pe când mă aflam singur în coliba mea şi abia pe urmă am împărtăşit-o tribului.

— Vrăjitoriile, să-ţi ajungă că ştiu, răspunse doctorul.

— Dar de ce ai făcut-o?

— Am spus norodului că voi, străinii, veţi omorî demonul dacă acesta va lua în locul unui om un porc. Asta ar însemna că vraja a pierit pentru totdeauna.

— Ai grăit bine – încuviinţă Bertram – noi vom ucide monstrul. Cum te numeşti?

— Tentu şi căpetenia se numeşte Forsa:

Căpetenia, un om voinic şi tânăr încă, făcu un pas înainte şi ridică dreapta în semn de salut Farrow şi camarazii răspunseră în acelaşi fel, apoi căpitanul îl puse pe doctor să spună:

— Ne vom pune îndată pe lucru şi vom ucide monstrul. Forsa, porunceşte oamenilor tăi să o ia înainte, dar să nu se apropie de lac.

— Va să zică nu veniţi chiar acum cu noi? Întrebă căpetenia, dezamăgit.

— Trebuie să ne pregătim mai întâi pentru o luptă grea, i se răspunse.

— Tu, Tentu şi câţiva din războinicii voştri puteţi rămâne aici ca să mergeţi cu noi. Vom fi îndată gata.

Căpetenia se declară mulţumit cu hotărârea aceasta, porunci supuşilor săi să plece, apoi se aşeză cu însoţitorii săi pe plajă, ca să privească cu atenţiune submarinul.

Farrow vroia să dobândească un succes deplin. Fireşte că nu era atât de lesne să momească afară din apă polipul uriaş, după ce i se dăduse de mâncat porcul acela mare. Căpitanul vroia însă să omoare monstrul în aşa fel încât băştinaşii să-l poată duce pe uscat ca să-l privească. Abia atunci vor rămâne încredinţaţi că au fost scăpaţi de demon.

Doctorul sprijini planul acesta din toate puterile, dar el ţinea mai mult să poată fotografia polipul uriaş şi să prepare unele părţi din el. Din pricina asta uită aproape de faptul că băştinaşii aveau o profeţie veche, care se părea că se va realiza abia acum.

George, însă, se adresă încet lui Petre:

— E într-adevăr ciudat, Petre! I-auzi, să contribuim noi la înfăptuirea unei profeţii pe care un om oarecare a făcut-o cu sute de ani în urmă, poate.

— Totul e ciudat la aventura asta, zise Uriaşul, cu seriozitate.

— Aş fi bucuros sa treacă odată. Cine ştie cum va sfârşii?

— Cât de mult mă bucur de aventura asta, zise George, vesel.

— Ar trebui să luăm cu noi şi o barcă de aluminiu, poate trebuie să pornim pe lac ca să momim monstrul din ascunzătoarea lui.

Farrow încuviinţă imediat:

— Ai dreptate, dragi George, aşa să şi facem. Cred că cel mai bun lucru ar fi să ucidem dihania printr-o explozie, aruncând în apă un mănunchi de granate de mână, după ce vom fi stabilit locul unde se ascunde. Pe urmă va trebui să scoatem hoitul la suprafaţă, ca să-l arătăm băştinaşilor.

— Oh, atunci ne luăm şi costumele noastre de scafandru, zise George, cu însufleţire.

— Petre, vi şi tu jos. — Nu? Vom petrece funii în jurul trupului monstrului, apoi camarazii îl vor putea trage în sus.

— Bine – încuviinţă căpitanul – poate că veţi descoperi lucruri interesante acolo jos. Dar trebuie să fiţi cu mare băgare de seama, ca te pomeneşti că sunt două dihănii colo jos.

— Asta vom observa noi când se va produce explozia – îşi dădu cu părerea doctorul – prin turburarea apei va ieşi la suprafaţă şi cel de-al doilea monstru, dacă există. Dar cred ca o dihanie atât de uriaşă nu va răbda pe lângă ea un tovarăş.

— Asta e drept – zise căpitanul – dar cu ochii în patru tot trebuie să fim. N-aş vrea ca vrednicii noştri camarazi să fie atacaţi sub apă de o

dihanie ca asta.

Repede fură aduse pe punte diferite părţi ale unei bărci de aluminiu, apoi căpitanul ordonă sa se mai aducă una. Vroia sa fie cât mai mulţi camarazi pe lac, spre a veni în, ajutor, la nevoie, scafandrilor care se vor lăsa în apa pentru a scoate monstrul la suprafaţă.

Pe submarin rămaseră numai Brun şi Hagen, împreună cu echipaje de serviciu. Farrow luă cu el pe toţi oamenii disponibili, căci nu prea avea el încredere în băştinaşi.

Era un convoi respectabil acela care se pusese mişcare acum prin desiş; în frunte mergeau Farrow, George, doctorul şi Rindow, iar îndărătul lor veneau căpetenia şi vrăjitorul. Doctorul se folosea de orice prilej ca să-l cerceteze pe Tentu şi astfel se făcu că într-un rând acesta zise, într-o doară:

— Tatăl meu mai spunea că străinii Albi vor descoperi şi o taină mare când vor veni pe aici; vor trebui să facă asta, căci abia atunci vor avea linişte din partea unui demon mare, care se află la ei. Străinule, e adevărat că aveţi la voi un demon mare?

Doctorul şi George se priviră uluiţi. Era într-adevăr aşa, căci mumia regelui însemna pentru sălbăticii aceştia primitivi un demon mare.

— Da – răspunse Bertram, şovăind – avem un demon, care ne-a adus chiar încoace. Dar ăsta e tabu nu trebuie să vorbim de el.

Vrăjitorul dădu din cap, în semn că înţelesese.

După o pauză scurtă, doctorul întrebă mai departe:

— Tentu, şti ceva despre taina pe care trebuie s-o descoperim? Nu ţi-a spus nimic tatăl tău în privinţa asta?

— A vorbit foarte nelămurit, răspunse vrăjitorul, şovăind.

— Fusese grav rănit de un rechin şi cu puţin înainte de moarte mi-a povestit toate tainele. Vorbea numai de nişte demoni care ar fi prinşi pe fundul mării, dar care vor fi liberaţi prin străinii albi.

— Ei drăcie! – şopti doctorul către George – asta sună foarte frumos. Să fim numai cu băgare de seamă când vă veţi scufunda în apă. Dar mai întâi va trebui să venim de hac monstrului acela şi nădăjduiesc că-l vom aduce apoi pe uscat.

— Greu nu cred să fie – răspunse George – ma tem numai că lacul e în legătură cu marea. Polipul o fi stând atât de adânc în tunel încât nici prin explozia granatelor nu-l vom putea ucide. O va şterge frumuşel, ca să se înapoieze după săptămâni în vechea lui ascunzătoare.

— Aşa e, trebuie să ne gândim şi la asta – încuviinţă Bertram – dar pe de altă parte trebuie să ne şi aşteptăm ca să ne atace imediat când bărcile vor fi lăsate pe apă. Atunci trebui să intervenim repede cu puştile noastre.

— Vom face noi treaba cum trebuie, zise George plin de voioşie.

— Doctore, după socoteala mea, monstrul ăla are un trup de cel puţin opt metri lungime, iar tentaculele sunt şi ele de vreo doisprezece metri:

— Dumnezeule sfinte, atunci trebuie să fie un exemplar enorm! exclamă Bertram.

Convoiul ajunsese la luminişul cel mare şi camarazii se uitară uimiţi la imensul lac din crater. Locuitorii se aşezaseră în faţa satului şi toţi priveau cu încordare spre albii, care porneau acum la luptă împotriva demonului lacului.

În câteva minute ajunseră la mal. Doctorul Bertram abia aruncase o privire în apă limpede că şi spuse:

— Da, acesta e un crater, dar nu cred să fi aruncat vreodată lavă fierbinte, căci în cazul acesta ar trebui să vedem urme pe maluri şi sub apă. Cel mult poate să se fi produs o prăbuşire de teren, poate că focul din centrul pământului vroia să-şi croiască un drum pe aici, dar a fost stins îndată de apa mării. Care va să zică, acolo jos sunt demonii pe care trebuie să-i răpunem noi. Sunt foarte curios să văd ce-o ieşi de aici.

— Craterul pare să fie destul de adânc – zise George – socot că are cel puţin douăzeci şi cinci de metri.

— Dacă nu şi mai mult – îşi dădu cu părerea doctorul.

— Veţi avea de furcă. Vreau să spun dacă va fi nevoie să vă afundaţi. Aha, a şi început.

Cele două bărci fură montate repede. Farrow făcu semn fiului său să se apropie şi zise:

— George, costumele voastre de scafandru le puteţi lăsa deocamdată pe mal, căci nu veţi ieşi din barcă, ci o veţi lua de-a lungul malului şi a pereţilor craterului spre adâncime. Acu să încercăm sa descoperim monstrul. În fiecare barcă se află un mănunchi de granate de mână; e de ajuns dacă se va rupe una singură înainte de a fi aruncate în jos. Mai întâi trebuie sa stabilim însă unde se află dihania. Căpetenia Forsa să ne procure două bucăţi mari de carne şi fiecare barcă va trebui să tragă după sine, de-a lungul pereţilor craterului, câte o momeală din acestea. De îndată ce vom fi descoperit ascunzătoarea, vom lăsa în jos – cu ajutorul unei sfori – granatele de mână, până la punctul acela. Tu cu doctorul, Petre şi Kard veţi veni în barca mea. Rindow va ocupa cealaltă barcă împreună cu patru din cei mai buni ţintaşi. Trebuie s-avem şi puştile pregătite, căci ai povestit doar că polipul s-a urcat repede la suprafaţă când porcul înotă la mijlocul lacului. Ne putem aştepta să atace bărcile noastre şi dacă nu-l nimerim bine, ne va trage în jos după el. Doctore, spune d-ta căpeteniei să ne facă rost de două bucăţi mari de carne.

Bertram îndeplini însărcinarea şi imediat porniră în sat patru războinici; se înapoiară îndată cu două jumătăţi de porc. Acestea fură fixate de nişte frânghioare trainice, la fel şi mănunchiurile de granate. Apoi îndrăzneţii expediţionari se urcară în bărci şi porniră trăind după ei momelile.

George privea cu încordare în apa limpede a lacului. Kard ţinea frânghioara cu momeala, Petre pe cea cu granatele, în vreme ce căpitanul, doctorul şi George stăteau cu puştile pregătite.

Înaintau de vreo cinci minute dea lungul malului. Kard vâslea cu mâna stângă, căci dreapta o avea ocupată înconjuraseră un sfert din suprafaţa lacului şi se aflau acum pe ţărmul apusean.

Deodată ţâşni dintr-o crăpătură de stâncă un braţ lung şi albicios ca un şarpe, momeala fu înhăţata şi smulsă cu atâta putere, încât bietul Kard, cât era el de puternic, cât p-aci să fie aruncat peste bord Barca uşoară fu amenințată o clipă să se răstoarne şi numai mulţumită prezenţei de spirit a celor cinci marinari, ea îşi păstră echilibrul.

Se produse o plescăiala zgomotoasă şi deodată Kard răcni:

— Diavolul vine sus, atenţiune! Polipul părea să fie foarte flămând. Trupul uriaş, albicios, ieşise din crăpătura de stânci şi ţâşni în sus cu iuţeala fulgerului.

Numai George şi Petre aveau puştile în mâna, căci ceilalţi trei le dăduseră drumul pe podeaua bărcii ca să se poată încleşta de marginea acesteia, când amenințase să se răstoarne Petre slobozi trei gloanţe unul după altul, dar ele parura sa nu facă nicio impresie asupra polipului, deşi nu se putea să nu-l fi nimerit.

În clipa următoare, una din tentacule lungi se abătu pe marginea bărcii, dar George şi dusese puşca la ochi. La vreo opt metri sub apă el văzu ochii fioroşi ai dihaniei şi ţinti scurt apoi trase de două ori. Deşi barca se legăna puternic, el îşi dădu seamă că nimerise.

Ceilalţi camarazi traseră şi ei acum, dar braţul monstruos se şi desprinsese de barcă şi dihania se afundă iarăşi în ascunzătoarea sa din fundul apei.

— Drace, am fost la un pas de moarte! exclamă căpitanul când barca îşi recăpătase echilibrul – bravo, băiete, tu ai salvat situaţia şi de data asta; nu ţi-ai pierdut cumpătul nici în clipele acestea de primejdie. Hi, acu ştim unde domiciliază dihania – Petre, dă drumul în apă legăturii cu granate!

— Să nădăjduim cu această crăpătură n-are legătură cu marea – zise George – poate ca monstrul o şi zburat şi ne jertfim zadarnic granatele noastre cu gaze.

Uriaşul smulse focosul uneia din granate şi cufundă repede în apă legătura, care după câteva minute plutea tocmai în faţa deschizăturii în

care dispăruse monstrul.

— Şase... şapte... opt, numără Petre – şi deodată ţâşnii iarăşi din scobitura stâncii o tentacule care înhăţă legătura cu granate şi o trase în peşteră.

— Minunat! exclamă doctorul. S-a dat singur pradă morţii.

— ...unsprezece, douăsprezece, treisprezece, paisprezece, cincisprezece...

Explozia se simţi în barca uşoară de aluminiu. Din crăpătura stâncii ţâşni o volbură de spumă, câteva clipe braţele lungi se zbătură cu furie – apoi căzură moi, atârnând cu vreo doi metri afară din crăpătură.

Apa se linişti. Barca a doua se oprise imediat ce se auziseră împuşcăturile şi Rindow primi de la căpitan însărcinarea să cerceteze dacă nu cumva se află încă un monstru din aceştia în lacul din crater.

Kard mina barca înapoi spre mal, unde fură întâmpinaţi cu urale de către camarazi şi de locuitorii satului.

V.
TAINA LACULUI.

CRED CA ACUM vă puteţi îmbrăca costumele de scafandru – zise căpitanul, când coborâră pe uscat.

— Nu-mi închipui ca Rindow să aibă succes, căci dihania aceea nu va fi răbdat ea un al doilea polip în preajma ei. Sunt de părere că e mai bine dacă veţi coborî din barcă, căci altminteri vi s-ar putea rupe costumele de colţurile ascuţite ale stâncilor.

— Da, tată, asta vroiam să propun şi eu – zise George – Barca a doua va trebui, firește, să ne ajute.

Ne putem lăsa jos pe funii. Vom avea sarcină uşoară, nu va fi nevoie decât să legăm polipul, Apoi voi va veţi putea trage în sus şi să-l târâţi pe uscat.

— Mă bucur cu adevărat ca aventura asta a ieşit atât de bine. Ciudat, cam ne-a azvârlit ciclonul pe insulă, ca să-i scăpăm pe locuitori de monstrul acesta!

— Stai că vom mai descoperi o taină, aşa mi-a făgăduit vrăjitorul – zise doctorul Bertram. Bănuiesc că abia de acum încolo chestia devine interesantă.

— Atunci sunt curios să văd ce va descoperi George în fundul mării, zise căpitanul. Mă şi bucurasem ca aventura s-a sfârşit.

— În definitiv, nu ştim încă dacă profeţia aceea se întemeiază pe adevăr – zise doctorul.

— Poate că vicleanul vrăjitor a iscodit-o numai ca şi ne îndemne să ucidem polipul. Ştia, de sigur, că noi europenii ne pricepem să luptăm

împotriva unui astfel de monstru, deoarece avem cu totul altfel de arme.

— Aha! făcu căpitanul, să ştiţi că Rindow n-a descoperit nimic. E şi asta o mângâiere pentru noi.

Primul ofiţer se apropia cu barca lui şi înălţă puţin umeri cu părere de rău. Ar fi vrut fi el să se ia la luptă cu un monstru din aceia, dar nu avusese noroc.

În vremea asta, George, Petre şi Kard îmbrăcaseră costumele de scafandru, cu ajutorul cărora se puteau mişca în apă nevătămaţi de vreun vas. Farrow explici pe scurt primului ofiţer ce aveau de făcut. Cei trei scafandri nu puteau cobori dintr-o singură barcă, de aceea Kard trebuia să se afunde din barca lui Rindow.

Se luară funii trainice, căci trebuiau să aştepte să fie atacaţi de polip. Camarazii fură împărţiţi în bărci, scafandrii luară loc în ele, apoi se înapoiară la locul unde, la zece metri adâncime, zăcea, în peştera stâncoasă, trupul neînsufleţit al polipului uriaş.

Când ajunseră la destinaţie se lăsară în apă funii dea lungul cărora îşi dădură drumul cei trei scafandri.

George îndreptă lumina lămpii sale în peşteră şi văzu că rămânea destul loc ca să poată intra înăuntru peste hoitul uriaş al polipului. Acesta se ghemuise la intrare, unde îşi dăduse duhul. Avea înfăţişarea unei sfere uriaşe, cu opt tentacule chircite pe dânsa.

George se ridică ceva mai sus, apoi păşi cu băgare de seamă, pe tentaculele dihaniei. Se ţinea încleştat de funie şi cu toate că braţele acelea scârboase erau alunecoase, porni încetinel înainte trăgând funia după el.

Petre şi Kard îl urmară. După o jumătate de metru crăpătura se lărgea şi după alţi trei paşi George se afla într-o peşteră mărişoară. Asta uşură mult lucrul camarazilor, căci acum puteau merge în jurul trupului monstrului şi să lege cele trei funii în aşa fel, încât să nu le scape.

Când fură gata, George smuci de trei ori de funia sa, ţinută sus de doi marinari. Acesta era semnalul că puteau trage în sus dihania.

Cele trei funii se întinseră încetişor, scafandrii traseră din toate puterile hoitul greu şi el ieşi afară din grotă încetul cu încetul.

După ce monstrul fu târât afară; George începu să-şi plimbe lumina lămpii prin peştera. Pereţii acesteia erau ciudat de netezi şi tânărul se mira că acea catastrofă naturală putuse da loc la aşa ceva. Deodată, însă, îşi opri lumina asupra unui loc şi cei doi camarazi ai săi îşi aprinseră şi ei lămpile. Văzură atunci o adâncitură în care părea să fie o uşă şi în câteva locuri sclipea ca aurul.

George nu stătu mult pe gânduri şi porni spre locul cu pricina, urmat

de Petre şi Kard. Cu cât se apropia mai mult, cu atât recunoştea mai lămurit că era vorba de o uşă. Suprafaţa ei era acoperită cu scoici, numai pe alocurea sclipea metalul.

Tânărul scoase cuţitul lung ce-l purta cu sine şi îndepărtă câteva scoici. Văzu atunci şi aici sclipiri aurii; după cât se părea, uşa înaltă şi lată era din aur sau aurită numai.

Zadarnic căută însă vreo clanţă, ca să poată deschide uşa. Curiozitatea sa spori la culme. Aici părea să se înfăptuiască profeţia de care vorbise vrăjitorul.

Îi ghionti cu putere pe cei doi camarazi şi începu să îndepărteze cu băgare de seama scoicile. Petre şi Kard îi urmară pilda şi în curând tânărul dădu peste o gaură îngustă, în care îşi răsuci vârful cuţitului.

Urmă ceva surprinzător. Fără nicio sforţare din partea lui, uşa de aur se deschise. Scafandrii se dădură un pas îndărăt, căci nu ştiau ce taine adăposteşte încăperea dindărătul uşii. Dar, după câteva clipe, George păşi iar înainte şi îndreptă lumina lămpii în deschizătură.

Rămase înmărmurit: în fata lui se afla o încăpere rotundă, umplută cu apă şi pe nişte blocuri de piatră, aşezate în jurul pereţilor, se aflau mumii, ale căror veşminte putrede, aveau culoarea galbenă.

Aceasta era aşa dar taina! ... George se simţi străbătut de un fior, căci se gândi imediat ia mumia pe care o aveau pe vas. Acel frate de rege plecase în lume cu sute de ani în urmă, ca să-i caute pe oamenii aceştia de aici. Acum ei au fost găsiţi, dar în împrejurări cu totul ciudate.

George intră pe uşă şi se apropia de întâia mumie. Deplasarea apei, care se produce din pricina asta, făcu ca trupul să se clatine; deodată se desprinde de pe blocul de piatră şi pluti încet spre tavan. Imediat îl urmară fraţii săi întru moarte. Era o privelişte grozavă, cum aceste trupuri ţepene se ridicau aproape solemn, unul după altul, de pe postamentele lor – pe care stătuseră veacuri dea rândul – şi pluteau tot mal sus, vrând parcă să iasă din grotă.

Tavanul era însă numai atât de înalt, încât picioarele lor ajungeau până la piepturile îndrăzneţilor scafandri. Prin faptul că Petre şi Kard intraseră şi ei în încăpere, mumiile se puseră şi mai mult în mişcare. Păreau că dansează o horă ciudată în apa uşor agitată.

După ce îşi reveni din înmărmurire, George îşi zise că mumiile acestea nu trebuiau să rămână aici, unde apa le va distruge cu timpul. Făcu un semn energic însoţitorilor săi, apoi trase în jos mumia care-i venea la îndemână şi o aduse spre ieşire. Petre şi Kard pricepură îndată despre fi vorba.

Cu băgare de scamă luară şi ei câte o mumie şi o scoaseră afară din încăperea care fusese cândva un cavou, probabil, scufundat din pricina

unei erupţii.

Sus, camarazii erau foarte neliniştiţi. Trăseseră polipul uriaş aproape până la suprafaţă şi doctorul îl privea cu un interes deosebit. El se aplecă atât de mult peste marginea bărcii, încât căpitanul trebui să-l tragă înapoi cu putere în câteva rânduri, ca să nu cadă în apă.

Deodată, însă, se dădu înapoi atât de brusc, încât era cât p-aci să răstoarne barca de aluminiu, căci lângă hoitul polipului se ridica încetinel altceva: un obiect negricios, ciudat. Apoi timp de câteva clipe, doctorul văzu un chip omenesc, întunecat şi schimonosit, din care priveau spre el doi ochi siniştri.

Căpitanul rămase şi el încremenit când, urmărind direcţia arătată cu degetul de Bertram, văzu chipul mumiei, care dănţuia uşor în apă. Şi când începură să urce spre suprafaţă alte trupuri asemănătoare, marinarii din o doua barcă scoaseră ţipete de spaimă şi păreau gata s-o ia la fugă îngroziţi.

În cele din urmă, Farrow îşi dădu seama cum stau lucrurile şi strigă:

— Camarazi, scafandrii noştri au descoperit colo jos un al doilea cavou cu mumii, pe care le scot acum la suprafaţă. Puneţi mâna cu toţii, pentru ca aceste trupuri să capete un mormânt cuviincios, pe care-l aşteaptă de sute de ani.

Doctorul se dezmeticise şi el şi zise, răsuflând uşurat:

— În viaţa mea n-am trecut printr-o spaimă atât de mare, dragă căpitane. Am crezut că mumia din cabinetul de raritäţi s-a luat după noi şi s-a ivit deodată aici. Zău nu ştiu ce să mai cred... Nu-ţi vine să crezi că mumia aceea regală, pe care am găsit-o de pe insula cu muntele, ne-a călăuzit încoace? Scrie doar în documentul aceia vechi că ea a pornit în căutarea oamenilor care au părăsit ţara înaintea ei. Acum l-a regăsit în sfârşit în moarte.

— Să nu ne gândim la asta, zise Farrow.

— Hai să scoatem mai bine trupurile din apă.

Cele trei mumii fură scoase repede din apă şi zvârlite pe mal. Alte trei veniră la suprafaţă, apoi încă trei. După aceea se ivi George pe marginea crăpăturii de stâncă şi apucă funia destinată scafandrilor.

Când se urcă în barca şi-şi scoase casca, zise încet:

— A fost din cale afară de misterios colo jos. Ceva mă silea să scot afară mumiile. Sunt de părere să le înmormântăm.

— Păcat, păcat, murmură doctorul, plimbându-şi privirea asupra celor nouă mumii. Cred însă că se vor descompune repede, căci au stat prea mult în apă de mare. Sau poate că prin asta au căpătat şi mai multă trăinicie... Domnule căpitan, ar fi interesant... îngăduie-mi să iau şi eu măcar una din ele.

— Eşti nesăţios, dragă doctore, glumi căpitanul.

— Despre asta vom vorbi mai târziu. Acum ocupă-te cu fotografierea polipului şi ia părţile pe care vrei să le prepari.

Cele două bărci remorcară hoitul, târându-l spre punctul acela al malului unde aştepta Tentu cu oamenii săi şi camarazii. Băştinaşii erau înmărmuriţi şi îşi plimbau privirile îngrozite de la polip la cele nouă mumii, care zăceau pe ţărmul de apus al lacului.

Doctorul îi linişti imediat.

— Tentu, Forsa – strigă el – aici e demonul care v-aţi temut atât. L-am ucis, după cum v-au prezis strămoşii voştri. Oamenii ăia de colo, încă sunt o vrajă care nu vă priveşte pe voi. Asta e o taină pe care am lămurit-o noi. Suntem învingătorii tuturor demonilor care sălăşluiesc în adâncimea lacului. Să ştiţi însă că nu mai aveţi voie să jertfiţi oameni, căci altminteri se-ntorc demonii şi atunci nu vor mai rămâne în lac, ci vor veni pe uscat, unde vor da târcoale, noaptea, colibelor voastre şi vor ucide cu încetul tot ce este vietate pe insulă.

Băştinaşii se făcură pământii la faţă, până şi vrăjitorul, singurul, poate, care nu credea în lucruri supranaturale – deşi asta îi era meseria – păru şi el încurcat. Căută repede să iasă din încurcătură, zicând:

— Străinule, am ştiut totul dinainte. Niciodată nu vom mai aduce jertfe demonilor lacului, căci ştiu că el nu ne mai pot face nimic. Mai. Ştiu chiar că lacul va fi populat de acum încolo de peşti şi alte animale, care ne vor servi de hrană.

Doctorul încuviinţă din cap. Forsa acesta era un om viclean nevoie mare, cunoştea, de sigur, polipii şi părea să bănuiască adevărul, că monstrul acesta venise în lac din mare. Şi de vreme ce era mort, peştii puteau trăi în tihnă în lac, căci duşmanul care-i ameninţase fusese răpus.

— Da, Forsa, aşa se va întâmpla, zise doctorul. Acum ajutaţi-ne cu toţii să tragem demonul pe uscat. Trebuie să nu mai rămână nici urmă din el.

Marinarii mai legară câteva funii în jurul trupului monstrului, Petre şi Kard făcură un fel de punte din copăcei tineri, apoi marinarii, împreună cu războinicii, începură să tragă hoitul greu pe uscat.

Aproape două ceasuri se scurseră până ce dihania fu adusă pe mal. Doctorul Bertram luă vreo douăzeci de fotografii apoi tăia o tentacule, botul grozav şi alte părţi din trup, pa care avea de gând să le împăieze.

Treaba asta ţinu alte două ceasuri şi în cele din urmă dădu câtorva marinari însărcinarea să transporte pe submarin părţile acestea. După aceea se întoarse spre căpitan şi zise:

— S-a făcut ce era mai de seamă; acum, băştinaşii pot zvârli înapoi în apă ce a rămas. Îi voi încredinţa eu că nu li se mai poate întâmpla nimic.

Şi treaba asta fu îndeplinită, fără prea multă greutate.

— Acum să ne ocupăm niţeluş de mumii, domnule căpitan – zise doctorul.

— Aşa dar, una o s-o iau eu, căci trebuie să studiez efectul apei de mare asupra mumiilor în general.

Deoarece era aproape să se înnopteze, camarazii porniră repede dea lungul malului lacului. Când ajunseră însă la locul unde lăsaseră mumiile, rămaseră înmărmuriţi, privindu-se unul pe altul; căci nu mai erau acolo decât cârpele umede ale veştmintelor galbene şi vântul uşor care sufla dinspre lac lua praful galben cu sine şi-l ducea spre pădure. Numai oasele pe jumătate putrede mai rămăseseră din mumiile care se prefăcuseră în pulbere din pricina soarelui.

— Păcat – murmură doctorul, cu părere de rău. Nu ne mai rămâne acum decât să îngropăm oasele.

Treaba asta fu făcută repede, apoi vrednicii marinari se înapoiară la submarin, însoţiţi de căpetenie, de vrăjitor şi de zece războinici. Locuitorii satului îi petrecură cu urale, până se făcură nevăzuţi în pădure.

Doctorul alergă imediat în cabinetul de raritäţi, unde vroia să împăieze părţile luate de la polip. Deodată scoase un ţipăt şi căpitanul cu George dădură buzna în încăpere. Încremenit, doctorul arată spre locul unde stătuse mumia regală. Acolo se afla acum numai vestmântul, alături de care se vedea un praf cafeniu şi oase putrezite.

— Doctore, aşa a fost să fie, zise Farrow, solemn. Hai să-l îngropăm, căci şi-a îndeplinit misiunea pentru care a pornit în lume cu veacuri în urmă!

— Oh, ar fi trebuit să ştiu... ar fi trebuit s-o împăiez de mult, se tângui doctorul. A stat prea mult în aerul uscat al cavoului şi aerul umed al mării a distrus-o.

Rămăşiţele pământeşti ale fratelui regelui fură de asemeni îngropate, apoi submarinul porni la drum, îndreptându-se spre „Insula odihnei”. Doctorul se închise în cabinetul său ca să studieze mai departe documentul vechi.

Deodată dădu buzna în sala ofiţerilor şi striga turburat:

— Domnule căpitan, George, bătrânul călugăr scrie că fratele regelui trebuia neapărat să găsească pe oamenii aceia. Nu trebuia să aibă astâmpăr până ce nu-i va regăsi, chiar şi după moarte – aşa i-au poruncit preoţii. Afară de asta, căpetenia preoţilor i-a dat puterea să rătăcească şi după moarte. Am râs când am citit asta, dar la sfârşit călugărul adaugă că vechii Mexicani cunoşteau un praf cu care îmbălsămau câteodată mumiile. Praful acesta avea efecte ciudate asupra oamenilor vii – printre altele aceştia vedea mumiile rătăcind...

Ce zici de asta?

— Nu zic nimic, răspunse căpitanul.

— Totul e atât de ciudat încât mintea ne rămâne în loc. Să închidem taina în noi – am făcut o faptă bună. Bucură-te, doctore, că posezi documentul preţios.

— Da, dragă căpitane, să ne mulţumim cu asta – dar acum putem spune că între pământ şi cer de petrec fapte pe care nici în vis nu le întrevedem.

Sfârşitul volumului: **MUMIA MISTERIOASĂ.**

În numărul următor:

LUPII DIN TARAI.

În curând la Editura Marist
un nou roman serial:

**Cu automobilul blindat
în jurul lumii.**

In Numărul următor:

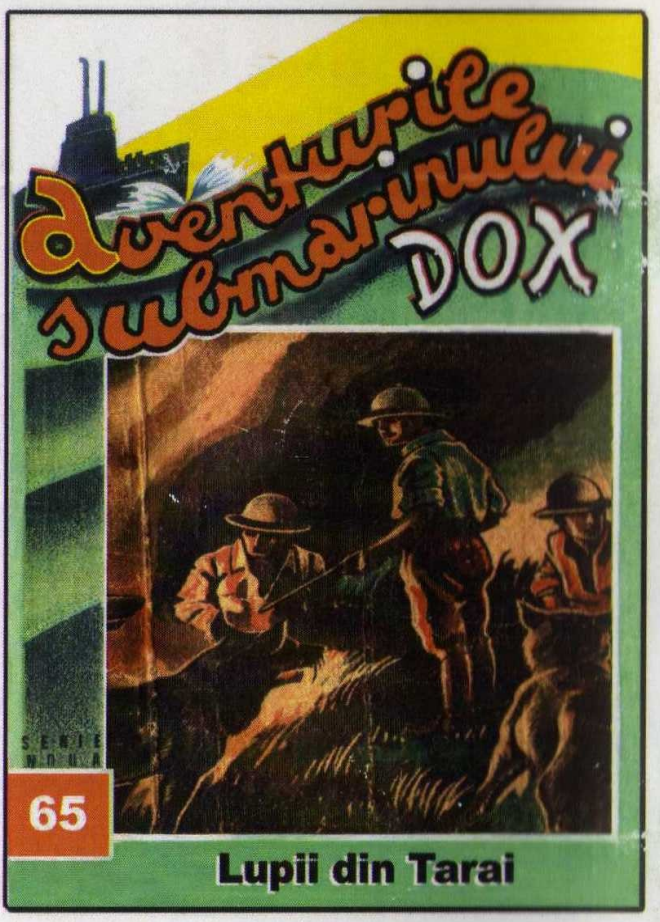

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro